

Zavelela jsem, protože den před tím šla ven jako první Taliprtka.

“Je-Eh □ ” čučela zklamaně. “A já bych klidně zase počkal doma, když dostanu kongu. ” navrhoval Rumíček. “Nic takovýho. Ty padej ven.” směrovala jsem ho ke dveřím, “A ty mazej na pelíšek.” poslala jsem Tali do kuchně a na zem před ní dala kongu s žervé.

“Já to vidim, pěkně hnusný tohleto.” Urazil se Rumouš, kterej čekal u dveří. Kdo kupodivu pevně čekal byla i Taliprtka na pelíšku. Páč já jí řekla od dveří, že si může kongu vzít a..... nic. Tak jsem musela přitlačit na hlase, aby mě vnímla. Nevím jestli tam meditovala či co, ale vzala si ho až napodruhý.

Rumíčkovu uražení netrvalo dlouho a tak pak vedle mě vesele hopíkal ze schodů dolů. Vzali jsme to předním vchodem a já si řekla, že máme dostatek času na to, abychom si spolu zašli kousek do sídláku. Byl nadšen. Pochopitelně, páč každá změna na trase je vítána jako oživení. Po povelu přepřel silnici a šel honem vypisovat vzkazy. Musela jsem se usmívat, jak byl horlivej. Courli jsme se jen tak kolem a kupodivu mi ani nepřistála žádost o balonek. A to jsme šli kolem velkokopce, kde vždycky musíme čekat. Dneska nic. Byla jsem ráda, protože byl prostě jen tak psem a dělal si svoje. Ale když jsme zašli do takovýho vnitrobloku uuuutikal sám od sebe k pyramidě z provazů a snaživě ji začal proskakovat, gymnasta □ . Tak to jsem tam za ním pochopitelně musela jít a chvíli jsme se spolu zabávali. Pak tam začal dávat na provazy zadní nožičky a dělal stojku na hlavě, nebo co to bylo za produkci □ . Nějaká vlastní invence asi □ A smál se u toho kašpar jeden.

Ještě jsme si stihli zablblnout na kamenným stole a pak už jsem to pomalu otočila dom. A přibrala k nám Taliprtku, která vzorovaně čekala na pelíšku. Stejně tak jako na mě stále na lince čekal můj chleba se šunkou, kterej jsem tam cvičně nechala. A kupodivu ani neměl nožičky a nechodil tam po tý lince nějak samovolně □ . Když jsme vycházeli zadním vchodem, tak vedle schodů se nacházel holub. Ten způsobil, že Tali sice šla ze schodů pomalu, protože při tom vystavovala, no nicméně nešla se mnou a zamířila pooooomaličku za holubem. Co ovšem bylo veledůležitý, že se poté nechala hlasem zkorigovat a dostavila se zpátky. Daly jsme si reparát. Ovšem těžká kopírka to byla. Zasů zamířila za holubem. Opět se nechala zkorigovat a znovu jsme se vrátily na podestu. Tohle mi nevadí, protože když pak dokáže vnímnout, vím, že se sama se sebou prala. Do třetice všeho dobrýho se nám to podařilo, i když bylo vidět, že se sebou vážně hodně bojuje. A to je pro mě hezká zpráva, že takhle sama

sebe dokáže přeprat. A proto jsem jí dovolila za tím holubem jít. Aby věděla, že když se domluvíme, můžeme si pak užít tu původně zamýšlenou zábavu. Měla pochopitelně radost. A z radosti se musí tryskat, že jo.

Ale tentokrát to bylo tryskání “kontrolovaný” neboli se kontrolovala, aby netryskla náááhodou tam , kam nemá. Uprostřed louky na ni přišlo puzení vytvářet pevný hovnoty a vytvořila Říp. Po vytváření opět přišlo puzení na tryskání. Kteréžto u ní pak bývá zpravidla kontraproduktivní. Neb radost z toho, že si ulevila ji tak zatemní mozek, že je jak neovladatelná střela mizící v dál. Proto jsem ji preventivně přivolala a k její nelibosti posadila. To je pořád stejný, sedá si zcela neochotně. Nicméně tedy usedla na svou flekatou kotelnu a seděli způsobně s Rumíčkem, než jsem to došla vyhodit. Akorát, když jsem se vracela a dostali každé svou odměnu za poslušnost, přišel k nám Edík se svou mladou paničkou. Ten Edík, kterýho Rumíček tak uctívá. Panička ho odcvakla z vodítka a on se k nám vydal. To rozradostnilo nejen Rumíčka, ale bohužel i Taliprtku ☐☐☐ . Na to ovšem Edík nebyl až tak připraven. Tolik radosti nečekal. A asi ani nechtěl ☐☐ Nedivím se mu, Tali je proti němu fakt jak stodola . Takže jí dost nekompromisně naznačil, aby se ovládala. No ale..... ne! To nejde, ona se prostě nemůže ovládat. Chápejte, chvíli před tím potkala holuba, pak se jí ulevilo, teď přišel kamarád..... a ještě má s sebou milou paničku, který spolu s Rumíčkem každé lípli hubičku. Bylo to přece tak radostný ráno. Ne, nemohla se ovládat. Ale, jak říkám, Edík byl nekompromisní.

Tak co s tím tetkon, žejo? Když emoce byly vzedmutý, že přelejvaly ty jedenáctipatrový paneláky. Aaaaaaa tak počkaaat! Rumouš!! Rumouše zabiju! A vlítla do něj jak do hodin gymnastiky. Ani se nestačil nadechnout a chlupy lítaly ☐☐☐ Nebožák vůbec netušil co se děje s jeho světem. Ale protože byl taky celej radostnej, přistoupil jí na to, že se servou. Potíž byla jen v tom, že ona byla fakt totálně rozjetá ☐ . Museli byste jí vidět . Rvala ho jak starej kalendář, až s ním chudákem třískla vo zem. Zavěsil se jí na krk a cupoval jí taky. ☐ Děsný divadlo. Tali se v rámci bojů odpružila do vzduchu a tím pádem se Rumíček stihnul postavit na všechny čtyři a pak už jí držel v šachu. Což jí naprosto iritovalo a řvala jako prokopnutá. ☐ Edík už byl dávno zapomenut a šlo o to, jen si to co nejdýl užít. Páč věděla, že Rumíček jí to dlouho nepovolí. A hlavně jsem jí to nepovolila já, páč nebude řvát jak na lesy v sedm hodin ráno. Takže jsem jí okřikla, ať laskavě drží hubu ☐ . To trochu zchladilo její emoce a pak už jen vyklusávala kolem Rumíčka a dělala takový vlašný výpady a testovala, ešivá by se nezapojil. Uhodla, nezapojil ☐☐ . Šel se radši jako rozumnej pes pozdravit s tím

“Rumíček de, Tali čeká!”

Edíkem, k čemuž doposavad neměl díky ní příležitost.

Tak se nakonec uklidnila a šla vedle mě, funíc jak lokomotiva. Kolem nás to vypadalo, jak na zvoraným poli. Nebo jak po bitvě. Vlastně doslova, páč to byla pořádná bitva □ . Vedla jsem ji nenápadně dál od Edíka, aby si nááhodou nevzpomněla, že by ho taky ještě chtěla pozdravit □ . S jeho paničkou jsme si zamávaly a odebraly se do svých domovů. Já si sice původně myslela, že třeba dneska, by se mi podařilo do tý práce o pár minutek vyrazit dřív, ale protože jsem musela Rumíčkovu vyfrotýrovat zabahněný záda a protože z bitvy měli oba kupy hlíny za drápama, tak mi to zas nevyšlo. Než jsem je oba vyčistila, byla rezerva fuč. No..... já za to fakt nemůžu, že to nikdy nestihnu.